

Οι κυρίες με τα Τερκουάζ

Της Κωνσταντίνας Μόσχου

7

Έπαιξα στα δάχτυλά μου πολύ προσεκτικά την κάρτα μου: *Στάθης Παντελιάς, Ιδιωτικός Ερευνητής*. Δεν είχα άλλον τρόπο να καλμάρω τα νεύρα μου, αφού το απόθεμα από μαστίχα Χίου ήταν κλειδωμένο στο Σμαρτάκι μου, ή αλλιώς Τάκη, όπως το είχε βαφτίσει το κορίτσι μου, η Τζέσου, αλλιώς Ιωάννα, όπως την είχε βαφτίσει ο παπάς της ενορίας της.

Η γυναίκα-μωρό, το δικό μου μωρό, η Ιωαννίτσα, έβαζε στο ίδιο τσουκάλι ονόματα, πρόσωπα, πράγματα και γεγονότα και τα ανακάτευε καλά, με αποτέλεσμα πάντα κάτι ανεκδιήγητο. Καληώρα τα ρούχα που με είχε αναγκάσει να φορέσω σήμερα, διαλεγμένα ένα ένα κομμάτι, σύμφωνα με το κραυγαλέο γούστο της. Όλοι ξέρουν πως εγώ θέλω να ντύνομαι σπορ. Μονάχα εκείνη δεν το ξέρει.

Κοιτάχτηκα από τη μέση και κάτω, εκεί όπου μπορούσε να φτάσει το βλέμμα μου. Η εικόνα μου άγγιζε τα όρια του γελοίου: Παντελόνι γκρι προς το μαύρο, απροσδιόριστα φανταχτερού γυαλιστερού υφάσματος, λες και θα έβγαινα από στιγμή σε στιγμή στην πίστα να τραγουδήσω. Ντετέκτιβ είμαι, δεν είμαι σκυλάς, ρε Ιωαννίτσα! Και αυτή τη ζώνη με τα τρία στρέμματα στόλισμα στην αγκράφα από πού την ψώνισες; Υπάρχουν ακόμα στην Αθήνα τέτοια τέρατα;

Έλα, κορίτσι μου, κατέβα! Είκοσι λεπτά δε σου είναι αρκετά; σκέφτηκα έπειτα ελαφρώς νευριασμένος μαζί της. Είπα «ελαφρώς», γιατί, αν ήμουν «πολύ», θα έπρεπε να προσποιηθώ το αντίθετο κι εκείνη θα το καταλάβαινε. Άντε μετά βγάλ' τα πέρα μαζί της. Ποιος είδε τον Θεό και δεν τον φοβήθηκε.

Έκανα λοιπόν ασκήσεις ηρεμίας. Το γνωστό κόλπο: κάρτα ανάμεσα στον αντίχειρα και στο δείκτη και με περιστροφή διαδοχικά στα άλλα δάχτυλα, και πάλι πίσω ξανά και ξανά.

Ήταν ένας τρόπος να απασχολήσω το μυαλό μου για να μη θυμώσω που η Τζέσου είχε βρει τον σωστό τρόπο και να με καθυστερήσει και να μη βαρεθώ και φύγω. «Βάζω παπούτσια κι έρχομαι. Κατέβα εσύ», μου είχε πει. Αλλά κράτησε προληπτικά

το κλειδί του αυτοκινήτου, περασμένο στην αρμαθιά με τα κλειδιά μου, με τη δικαιολογία πως τα ήθελε για να κλειδώσει το σπίτι της –τάχα μου κάπου είχε χάσει τα δικά της. Να θυμηθώ να ξεχωρίσω τα άσχετα μεταξύ τους κλειδιά, να μην την πατάω έτσι σαν βλάκας. Αν όμως το κάνω, θα σκεφτεί ότι την πετάω έξω απ' τη ζωή μου, ότι αυτή είναι η αρχή του τέλους για τη σχέση μας και τα λοιπά και τα λοιπά...

Η κάρτα στα χέρια μου είχε αρχίσει να λιώνει. Τα νεύρα μου είχαν αρχίσει να τσιτώνονται. Μα πόσα παπούτσια έβαζε τόση ώρα; Ούτε σαρανταποδαρούσα να ήταν. Αλλά η Τζέσου δεν έχει καμία αίσθηση του χρόνου, πόσω μάλλον του χώρου. Ολόκληρο το σπίτι της είναι ένα εργοστάσιο υποδηματοποιίας. Κι εγώ ακόμα, που φημίζομαι για την υπομονή μου και μπορώ να βρω βελόνα στα άχυρα, θα έχανα το κουράγιο μου μπροστά σ' αυτό τον κυκεώνα από παπούτσια.

Βρήκα τώρα έναν άλλο τρόπο να απασχολήσω τον εαυτό μου. Η προσοχή μου στράφηκε προς τη μεγάλη τζαμαρία στην είσοδο της παλιάς πολυκατοικίας της Ιωαννίτσας. Μα πού βρέθηκε τέτοιο φτηνό υλικό για εξώπορτα σε καλή περιοχή όπως το Χαϊδάρι, σε καιρούς όπου οι διαρρήξεις πάνε σύννεφο; Νόμιζα πως μόνο στα δικά μου τα μέρη, στα Πετράλωνα, υπάρχει αυτό το είδος. Αλλά φαίνεται πως και εδώ ο εργολάβος είχε κάνει περικοπές, προτιμώντας το τζάμι αντί για το ξύλο στην εξώπορτα.

Και να ένας ωραίος άντρας που καθρεφτίζεται επάνω στη μεγάλη τζαμαρία! Είναι ο εαυτός μου. Κάθε φορά που τον αντικρίζω είναι μια ευχάριστη έκπληξη να διαπιστώνω πως ο χρόνος φαίνεται να με ξέχασε προ δεκαετίας. Είμαι πια ένας ώριμος, γοητευτικός σαραντάρης, ένας άντρας που θ' αργήσει να δει τα μαλλιά του να γκριζάρουν και το σώμα του να χαλαρώνει, αν προλάβει δηλαδή, εκ των πραγμάτων –η επικινδυνότητα του επαγγέλματος, βλέπεις! Είμαι όμως τώρα πια τόσο πεπειραμένος και σε τέτοια ετοιμότητα, ώστε καταφέρνω να πιάνω –που λέει ο λόγος– σφαίρες στον αέρα, προτού σκάσουν πάνω μου.

Για παράδειγμα, μόλις πριν από κάτι μήνες, ένας τύπος προσπάθησε να με πετύχει στο αμάξι, την ώρα που έβαζα μπρος τη μηχανή, αλλά δεν πρόκανε. Η σφαίρα μπήκε πλάγια από το ανοιχτό τζάμι του οδηγού και έσκασε ξανά πλάγια στο παρμπρίζ. Η εκπαίδευση που έχω πάρει από τη σκληροτράχηλη Ντένις, τη Λευκορωσίδα εκπαιδευτριά, είναι άριστη. Εκτός από το γεγονός ότι γλίτωσα τη σφαίρα σκύβοντας, πρόλαβα να τσακώσω και τον τύπο που βάλθηκε να με σκοτώσει και να του βάλω μυαλό ώστε να μην το ξανακάνει. Και αυτό όχι γιατί πήγε να με στείλει στον αγύριστο, όχι γιατί μου τρύπησε το παρμπρίζ, αλλά γιατί έσπασε το κεφάλι του μπιμπελόσκυλου στο ταμπλό. Αυτό ήταν η απώλεια για μένα. Ως γνωστόν, το μπιμπελό σκυλάκι –το πρώτο δώρο της Τζέσους– είναι ιερό.

Το θέμα έκλεισε την επόμενη κιόλας μέρα. Όταν κατάφερα να εξιχνιάσω μία ακόμα υπόθεση, δυστυχώς μία από τις ολίγες ενδιαφέρουσες αφότου απέκτησα την άδεια ερευνητικού γραφείου. Μήπως λοιπόν πρέπει ν' αλλάξω χώρα; Μήπως εδώ δεν έχει ψωμί για ντετέκτιβ; Και για ποιους έχει άραγε;

Σκέψεις... σκέψεις... σκέψεις... Και η Τζέσου ακόμα να κατεβεί από το διαμέρισμα... Είχαν περάσει άλλα πέντε μαρτυρικά λεπτά αναμονής. Αν λοιπόν υπάρχει ένας ακόμα λόγος που της αρνούμαι ως τα τώρα μια πρώτης τάξεως τελετή γάμου, είναι γιατί δε μου αρέσει να περιμένω. Να, και τώρα μοναχά η ανθοδέσμη μού λείπει... Στέκομαι σαν γαμπρός στα σκαλιά της εκκλησίας, μόνο που αυτά είναι τα σκαλιά της Τζέσους –και πάλι καλά, να λέμε!

Ας κάνω υπομονή λοιπόν, λόγω της ημέρας! Σήμερα έχουμε επέτειο γνωριμίας και ταυτόχρονα είναι και η γιορτή μου, αλλά αυτή έρχεται σε δεύτερη μοίρα: Είκοσι Σεπτεμβρίου. Το λέει και το δαχτυλίδι που φοράει πάντα στο χέρι της και το επιδεικνύει σαν δαχτυλίδι αρραβώνων. Μόνο που το δαχτυλίδι είναι ένα και μοναδικό. Δικό μου ταίρι δεν έχει.

Τις σκέψεις μου διέκοψε ένα λευκό Οπελάκι που ήρθε και πάργκαρε σχεδόν μπροστά μου. Το παράθυρο του οδηγού ήταν ανοιχτό.

«Καλημέρα, Στάθη!»

Ένωσα, πριν από τη φωνή, μυρωδιά γυναίκας και μάλιστα ωραίας γυναίκας. Θα ορκιζόμουν ότι αυτό ήταν άρωμα Έλλης, και δε χρειάστηκε να πατήσω κανέναν όρκο. Έσκυψα προς το μέρος της ευχάριστης φωνής και την είδα. Δίπλα της ήταν εκείνη η κακομούτσουνη, η αγριωπή αντρογυναίκα, η Μάχη –καμία σχέση με την εκπαιδεύτρια Ντένις, παρά μόνο στη σκληρή ματιά.

Ξαφνικά συνειδητοποιώ πως είμαι περιτριγυρισμένος από γυναίκες, και αυτό, αντί να μου δίνει χαρά, μου προκαλεί άγχος. Μάλλον δεν έχω πέσει στις σωστές.

«Έλλη... Μάχη... Πώς από δω;» είπα προσπαθώντας να μαλακώσω τη φωνή μου, αφού έτσι πρέπει να τους μιλάμε άμα θέλουμε καλά ξεμπερδέματα.

Μου χαμογέλασε. Τουλάχιστον η μία. Η άλλη μάλλον ήταν τύπου Τσακ Νόρις: γελούσε, θύμωνε, έκλαιγε, χαιρόταν, το ίδιο πάντα ύφος.

«Χρόνια και ζαμάνια», πρόσθεσα. «Από τότε που χάσαμε τη Γερακίνα. Κανένα εξάμηνο... και βάλε».

Οι δύο γυναίκες είχαν ήδη βγει από το Οπελάκι.

«Αχ, μωρέ Στάθη... Μη μου το θυμίζεις...» έκανε μελαγχολικά η Έλλη, χαϊδεύοντας αφηρημένη το καπό του Τάκη, του αυτοκινήτου μου –η ονοματοδοσία άλλη μια φαινή ιδέα της Τζέσους.

Η γοβίτσα της κατακόκινη, στο χρώμα του Τάκη, και το χεράκι της κατάλευκο με μακριά δάχτυλα έδιναν την εικόνα μοντέλου σε προσπέκτους για αυτοκίνητα. Κανονικά, αν ο Τάκης ήταν άντρας θα είχε έρθει σε δύσκολη θέση, αλλά ευτυχώς για κείνον, η μοίρα θέλησε να τον κάνει αμάξι. Εκτός κι αν του προκύψει καλό κάρμα και σε μια άλλη ζωή γίνει κάτι σαν κι εμένα –αυτό το τελευταίο είναι μέρος από τα κουφά που ακούω συνήθως από την Τζέσου.

«Η αλήθεια είναι πως δύσκολα ξεπερνιέται ο θάνατος μιας φίλης. Άδικα πήγε, μονάχη της στο σπίτι, από καρδιακή ανακοπή. Δεν ήμασταν εκεί να τη σώσουμε», είπε και η άλλη, η αχώνευτη, η Μάχη, κοιτώντας εξεταστικά την τρύπα από τη σφαίρα στο παρμπρίζ του Τάκη. «Ακόμα δεν το 'φτιαξες;» ρώτησε.

Δεν είπα τίποτα. Την κοίταξα μονάχα πλάγια, προσπαθώντας να αποτυπώσω με μία μονάχα σάρωση τις αλλαγές επάνω της. Πάει η παλιά, κοντοκουρεμένη Ανδρομάχη. Τώρα είχε βάψει τα μαλλιά της κατάξανθα, ολόιδιο χρώμα με της Έλλης, μόνο που αυτό τόνιζε ακόμα περισσότερο την ασχήμια της. Πάντως, η παρέα με την ωραία φίλη φαίνεται πως της έκανε καλό· τώρα ήταν κι αυτή περιποιημένη, όσο πατάει η γάτα. Τουλάχιστον δεν είχε πια τόσο παρατημένο τον εαυτό της. Να υποθέσω: Καινούργιος άντρας στον ορίζοντα;

Θα δούμε. Αυτές είναι και μαρτυριάρες. Κάμποσους μήνες πριν, στο σπίτι της Τζέσους, όταν μας είχαν έρθει πρώτη φορά επίσκεψη –ακολούθησαν δεκάδες–, μέσες άκρες είχα καταλάβει τι βιολί βαράνε και τι κρύβει η καθεμιά μέσα της. Άλλωστε, εγώ φημίζομαι για την ασυναγώνιστη ικανότητά μου να ψυχολογώ ακόμα και τις πάπιες. Αυτές του νοσοκομείου εννοώ.

«Αλήθεια, θα μπορέσουμε αυτή την ώρα να βρούμε το διαχειριστή;» έκανε ύστερα από μικρή παύση η Μάχη. «Μήπως... να μας έδινε το κλειδί της φίλης μας, να μπορούμε μέσα, να δούμε για τελευταία φορά το χώρο της. Ξέρεις πόσο δεμένες ήμασταν...»

Πώς! Πώς δεν ξέρω! ήθελα να της πω. Ακόμα είχα μείνει με την απορία, γιατί οι δυο καλές φίλες της Γερακίνας δεν είχαν ζητήσει να κρατήσουν το γάτο της, να έχουν κάτι να τη θυμούνται. Τώρα τον έχει στα ώπα ώπα η δικιά μου, η Τζέσου, και άντε να της εξηγήσω πως δεν τα θέλω στο σπίτι τα ζώα.

«Θέλουμε... Θέλαμε δηλαδή από τότε... Αλλά πέρασε πολύς καιρός... Θέλαμε να έχουμε κάτι από κείνη», συμπλήρωσε η Έλλη.

«Και τώρα το θυμηθήκατε;» τους είπα χαμογελώντας με τη γνωστή γκριμάτσα-σχισμή, αν μπορεί κανείς να φανταστεί εμένα να χαμογελάω. «Το διαμέρισμα είναι κλειστό, με δικαστική απόφαση. Δεν ανοίγει. Σφραγισμένο. Καταλαβαίνετε».

Η Έλλη έφερε το μικρό κατάλευκο χεράκι στο μέτωπό της. Έμοιαζε με χυμώδη Ιταλιάννα σταρ, που προσπαθεί να παίξει την μπαλαρίνα στη *Λίμνη των Κύκνων*.

«Ω! Μη μου πεις, Στάθη! Μη μου πεις! Δεν προλάβαμε! Τώρα; Πώς θα μπορούμε μέσα; Είναι πολύ σημαντικό για...»

Παρατήρησα το άγριο ύφος της Μάχης. Η άλλη άπλωνε κι αυτή προσπαθούσε να μαζέψει τα ασυμμάζευτα.

«Ε, δε χάθηκε κι ο κόσμος!» έκοψε τη μικρή στη μέση. «Αλλά, να, μωρέ, πόσο ωραία θα ήταν να θυμηθούμε τις όμορφες στιγμές που περάσαμε με τη φίλη μας, στο χώρο όπου ζούσε κάποτε... να νιώσουμε την αύρα της...»

Όλα αυτά μου ακούγονταν σαν παραμύθια της Χαλιμάς. Ειδικά από μια τόσο σκληρόπετση γυναίκα όσο η Μάχη.

«Αχ, τι πίκρες όμως πήρε κι αυτή η δόλια απ' τη ζωή της!» συνέχισε η άλλη, η μικρή. «Δεν είδε μιαν άσπρη μέρα απ' το γιο της, τον Μαρίνο. Κι αυτός... μαύρη πέτρα έριξε πίσω του απ' όταν πέθανε η μάνα του. Ούτε να φροντίσει για την κηδεία, τίποτα, τίποτα, το βλαμμένο. Μόνο την πάρτη του σκέφτεται».

«Εδώ δε νοιάστηκε καν να μαζέψει τα πράγματα της μητέρας του. Εγκατέλειψε το σπίτι της έρμαιο στον οποιονδήποτε», είπε η Μάχη ψυχρά.

«Για να λέμε, πάντως, και του στραβού το δίκιο, δεν μπορούσε να κάνει και πολλά ο Μαρίνος», προσπάθησα να βάλω τα πράγματα στη θέση τους, «αφού είναι ήδη προφυλακισμένος για το φόνο που έγινε μέσα στο σπίτι του –κάποιος του σιναφιού του θα ήταν, υποθέτω. Αυτός ήταν και ο λόγος που ο ιδιοκτήτης του σπιτιού αναγκάστηκε να βγάλει άκρη δικαστικώς. Γι' αυτό και σφραγίστηκε το διαμέρισμα, για όσο διάστημα αποφάσισε το δικαστήριο. Αν δεν εμφανιστεί ως τότε ο λεβέντης μας ο Μαρίνος –που είναι βέβαιο ότι δε θα εμφανιστεί, ας είν' καλά της φυλακής τα σίδερα–, θα γίνει έξωση, και θα πάρετε κι εσείς, καλές μου, ό,τι θέλετε. Θα βγουν όλα τα πράγματα έξω. Στο πεζοδρόμιο. Αλλά μπορεί και να κρατήσει ο ιδιοκτήτης όσα θέλει απ' αυτά».

«Καημένη Γερακίνα!» Η Έλλη βούρκωσε.

Ε, η αλήθεια ήταν πως η κοινή μας φίλη τα ήθελε και τα έπαθε. Ήταν σκληρό να το ξεστομίσω, γι' αυτό και συγκράτησα για λίγο την αναπνοή μου, μη μου ξεφύγει καμιά απρεπής κουβέντα. Όσο και να τη συμβούλευα στο παρελθόν, εκείνη δε με άκουγε. «Φύγε», της έλεγα. «Μακριά από δω. Να μην ξέρει πού βρίσκεσαι. Άσ' τον στην τύχη του. Εσύ δεν έχεις καμιά δουλειά με τον Μαρίνο. Δεν πρόκειται να στρώσει αυτός. Ετούτος είναι ικανός μέχρι κι εσένα να παρασύρει, δαίμονας σωστός».

Κούφια η ώρα που της τα έλεγα. Πού να ήξερα πως μπορούσε το βρομόπαιδο να την επηρεάσει; Καμιά φορά μου 'ρχονται και κάτι ψιλοβρισιές, που τις κρατάω μέσα μου, αλλά για μερικούς μερικούς δεν υπάρχουν ηπιότεροι χαρακτηρισμοί που να μπορούν να αποδώσουν το ποιόν τους.

«Καημένη Γερακίνα!» επανέλαβε η Έλλη και σκούπισε ένα δάκρυ. «Τίποτε δεν της άφησε. Της τα πήρε όλα. Τη συνταξούλα της, τα χρυσαφικά της, χρήματα, πολλά χρήματα...»

«Αρκετά». Η Μάχη έκανε μια κίνηση σαν να έκοβε με μαχαίρι κάτι στον αέρα. «Ό,τι έγινε έγινε. Τώρα δε μας μένει παρά να τη θυμόμαστε όπως ήταν τότε. Καλή, ευγενική, προσιτή σε όλους, φίλη πραγματική».

Ποτέ δε μου άρεσαν οι επικήδειοι, και ακόμα περισσότερο από τη Μάχη. Και ακόμα πιο πολύ, περιμένοντας την Τζέσυ. Για την πριγκιπική εμφάνιση της οποίας, παρεμπιπτόντως, είχε ήδη χρειαστεί να περιμένω τριάντα πέντε ολόκληρα λεπτά. Αλλά τώρα, όσο ακόμα κι αν αργούσε, δε με απασχολούσε. Τώρα είχα την αφορμή μου και μπορούσα να φύγω.

«Ξέρετε... Μπορώ να σας βοηθήσω», είπα τελικά, με τη γνωστή μου γκριμάτσα.

Τα μάτια μου όμως γελούσαν. Μπορούσα επιτέλους να μάθω πράγματα που αγνοούσα ως τώρα. Και τα κομμάτια που μου έλειπαν για να συμπληρωθεί η ιστορία μου τα είχαν αυτές οι δύο.

«Δηλαδή;» έκανε παραξενεμένη η Έλλη.

Τώρα μπορούσα ακόμα και να γελάσω, αλλά διατήρησα την ίδια σχισμή χαμόγελου:

«Έχω το δεύτερο κλειδί του διαμερίσματος».

Με κοίταξαν περίεργα. Χαίρονταν ή φοβούνταν; Κανείς δεν ξέρει. Σε λίγο θα μάθω.

«Μα... πώς; Πού το έχεις;»

«Μου το είχε δώσει η Γερακίνα, για περίπτωση ανάγκης. Αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο γραφείο μου στα Πετράλωνα». Έκανα μια παύση για να δώσω έμφαση στο πιο σημαντικό: «Εκεί μπορούμε να μιλήσουμε και για... τα χρήματα που έχασε η Γερακίνα...»

Το ύφος μου τους έλεγε πως γνώριζα περισσότερα απ' όσα πίστευαν.

Το δικό τους ύφος ήταν έκπληκτο, λες και τους είχε έρθει ο ουρανός σφοντύλι. Δεν περίμεναν... Δεν το περίμεναν πως κάποιος άλλος ήξερε... Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και συμφώνησαν με το βλέμμα. Θα πηγαίναμε τώρα αμέσως στο γραφείο μου. Δε χωρούσε αμφιβολία πως όλους μάς έτρωγε το ίδιο σαράκι. Θέλαμε την αλήθεια.

Άνοιξα ύστερα τις επαφές στο κινητό μου και πήρα την Τζέσυ, να της ζητήσω να μου πετάξει απ' το μπαλκόνι το κλειδί του Τάκη. Φυσικά της εξήγησα το λόγο που δεν μπορούσαμε να φύγουμε μαζί –είχα πελάτισσες που δεν μπορούσαν να περιμένουν και τα λοιπά και τα λοιπά...

Τα κλειδιά εκσφενδονίστηκαν από το μπαλκόνι του τρίτου ορόφου και παραλίγο να προσγειωθούν στο κεφάλι μου. Ευτυχώς. Υπάρχουν και χειρότερα. Θα μπορούσε να είναι η βαλίτσα με τα ρούχα μου.